

Leopold Stanek | Zimski soneti

Riba

Odšlo je sonce, zima ga je skrila.
Zdaj črna prst zmrzuje v trde grude;
z odejo kmalu se bo pregrnila,
da si spočije svoje trudne ude.

V ozvezdju kozel — v snegu ples viharja,
a nam ob topli peči govorita
nebes podobi ribiča, vodnarja,
iz tisočnočnih pravljic zaživita ...

Zdaj Riba razodene nam skrivnosti —
naš skrivni znak je za sveta življenje,
ki čašo nam naliva vseh trpkosti —

Človeku slednjemu je v odrešenje,
ko svetonočni zvon miru, sladkosti,
v onostransko nas zaziblje hrepenenje.

Starec

Luč smo prižgali in temò pregnali.
Obdani z dolgo senco so predmeti,
ki v vdani službi zveste so živali
in morajo v temi kot mi umreti.

Oči so starčku z vlago se zalile,
a v duši vse bolj jasno mu postaja.
V počitek so mu veke omahnile,
ga slutnja večnega miru naslaja.

Na drevju golem se belijo veje,
lepot iskalca mami harmonija,
kristale, ki rastó po snegu, šteje.

Ob hladnih čarih duša se opija
in se trenutku bliža vse hitreje,
ko jo prevzame večna simfonija.

Videnje

Pobeljena so polja nam in pota,
a pod kolesi mraz cinglja in poje.
Povsod ledenih rož cvetè lepota,
jim sonce mavrice pošilja svoje.

Življenja čutim vsak dan dihe kratke
po beli sapi, ki iz ust uhaja.
Od tam ni zame več besede sladke,
srca toplota redko me obdaja.

K junakom mrtvim daleč misel sili:
ledene sveče so jim le prižgane,
za domovino kri so pretočili —

kot čudni vzroki zevajo jim rane...
Počivajo, ne bodo več čutili,
kdaj leto nam zdrsi v strani neznane.

Tone Čokan | Na sveti večer

Povsod plava kot blagoslov mirni vonj kadila, s katerim pokadili smo vse: kuhinjo, sobe, kleti in kašče in skednje in hleve.

Kot smo storili pri nas, tako je proseče sosed napravil, tako zaupno molili so vsi vaščani:

Daj, blagoslovi nas, o Bog, blagoslovi vsa naša dela, vse naše dneve!

Sedaj smo pa vsi — vsak v svojem koticu — kot ena sama Tvoja družina pri jaslicah zbrani.

Nič več ne plašijo nas mučne razlike, za hip so prenehali boji.

Kralj je krono odložil, puško vojak, plug izpustil iz rok je orač, zapustil je čredo pastir.

Danes smo vsi le ljudje, tako nebogljeni, srečno brezmočni — Tvoji —

Danes na sveti večer,

ko pregnancem ob vodah babilonskih slutnja božjega miru vzplamteva močnejše,

ko zemlja ogromna, v vsej svoji bolestni teži, počiva — vsa mrzla in zasovražena — v topli dobroti božje dlani, da jo ljubeče ogreje.